ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Μιὰ σχολὴ γάμου εἰς τὴν Αὐστραλία. Νύφες... σφιχτοδεμένες. Γάμος καὶ ἱπποδρομίες. Ἡ πάλη τῆς ζωῆς καὶ ἡ πάλη τοῦ Γάμου στὴ Νέα Ζηλανδία. Τί γίνεται στὴ Θεσσαλία καὶ στὴν... Κίνα. Γαμήλιος πορτοκαλοπόλεμος. Ἕνα Ἑλληνικὸ ἔθιμο στὰ περίχωρα τῆς Μασσαλίας. Ὁ Ἑλληνικὸς γάμος ἄλλοτε καὶ τώρα.

Στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸν παληὸ καιρό, ὁ γάμος δὲν εἶχε τὴν οημασία ποὺ τοῦ δίδει σήμερα ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία. Ἀπεναντίας. Ἡ ἀπόκτησις μιᾶς γυναίκας ἐθεωρεῖτο τότε ὡς προσθήκη εἰς τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τῆς καλύβας τοῦ ἀνδρός, μιᾶς σκλάβας, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ δικαίωμα ὁ ἄνδρας νὰ τὴν ὑποβάλῃ στὶς πειὸ βάναυσες ἐργασίες.

Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὅτι ἡ πρωτογεννὴς σκέψις ποὺ γεννήθηκε στὸν ἀνδρικὸ ἐγκέφαλο, ὅταν θέλησεν αὐτὸς νὰ ἀποχτήσῃ γυναίκα, ἦταν νὰ κλέψῃ τὴ πρώτη γυναίκα ποὺ πόθησε γιὰ νὰ τὴν ἔχει ὡς σύζυγο καὶ σκλάβα. Καὶ παράδειγμα ἡ περίφημη ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅμως αὐτὴ τοῦ γάμου δὲν ἦταν ἀντίληψις μόνο τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, ἀλλὰ καὶ νεωτέρων λαῶν.

Οἱ μαῦροι π. χ. τοῦ Τσάδ, δὲν ξέρουν ἄλλον τρόπον ὅταν θέλουνε νὰ παντρευθοῦν,ἁρπάζουν δηλαδὴ τὴν γυναῖκα ποὺ τοὺς ἀρέσει καὶ τὴν κάνουν δική τους.

Ἐπίσης οἱ Αὐστραλοί, ὅταν θέλουν νὰ νυμφευθοῦν, παραφυλάνε τὴν κόρη ποὺ τοὺς ἀρέσει εἰς τὰ δάση καὶ τὴν ἁρπάζουν, ἀφοῦ τὴν φιλοδωρήσουν μὲ μερικὰ χτυπήματα μὲ ἕνα καμουτσίκι ἀπὸ νεῦρο ῥωδιοῦ. Καὶ τὰ χτυπήματα αὐτὰ καμμιὰ φορὰ εἶνε τόσο δυνατά, ποὺ τρέχει τὸ αἷμα ἄφθονο ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸ στῆθος τῆς ὡραίας Περσεφόνης.

***

Εἰς τὴ Γροιλανδία πάλιν ὅταν ἕνας «αὐτόχθων» θέλει νὰ νυμφευθῇ θὰ ζητήσῃ τὴν κόρην ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἡ κόρη τότε, κατὰ καθῆκον, πρέπει νά... λιποθυμήσῃ καὶ νὰ φύγῃ στὰ βουνά, ὅπου κόβει τὰ μαλλιά της εἰς ἔνδειξιν φόβου δῆθεν καὶ ἀποτροπιασμοῦ κατὰ τῶν ἀνδρῶν.

Ὁ ἐπίδοξος γαμβρὸς ὑποχρεοῦται τότε νὰ τρέξῃ νὰ τὴν βρῇ. Κι' ἀφοῦ ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς κόπους κατοῤθώσει νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ τὴν πιάνει,τὴν δένει καλά, τὴν σύρει δέροντας ὥς την σκηνήν του καὶ ἐκεῖ τῆς δίνει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

***

Οἱ Ταρτάροι ἐξ ἄλλου, λαὸς πολεμικός, νὰ πῶς ἐννοοῦν τὴν τελετὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.

Ὁ γαμβρὸς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς του, πηγαίνει στὴ σκηνὴ τῆς νύφης. Ἐκεῖ πεζεύουν ὅλοι, βγάζουν τὰ γιαταγάνια τους καὶ ῥίχνονται ἀπάνω στοὺς συγγενεῖς της. Ἡ νύφη ὅμως ποῦχει ἐν τῷ μεταξὺ πρωτοειδοποιηθῇ ἔχει βγῇ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς σκηνῆς, καβαλικεύει ἕνα ἄλογο καὶ τρέχει κατὰ τὶς στέππες.

Τότε ἀρχίζει μιὰ καταπληκτικὴ ἱππικὴ καταδίωξις. Γιατὶ ἐνῶ ἡ νύφη τρέχει μὲ ἀλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους, ὁ γαμβρὸς μὲ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς νύφης, πρέπει νὰ τὴν καταδιώξουν πυροβολοῦντες.

Τέλος ὅταν ὁ γαμβρὸς κατορθώσει νὰ τὴ πιάσῃ, τὴν φέρνει σὰν λάφυρο, εἰς τὴν σκηνήν του καὶ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου τελειώνει.

***

Εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ὅπου ἡ γυναῖκες εἶνε ἐξ ἴσου χειροδύναμες, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες, ὁ γάμος ἀρχίζει μὲ πάλη μεταξὺ τῶν μελλονύμφων.

Τόση δὲ προσπάθεια καταβάλλεται γιὰ νὰ νικήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ποὺ στὸ τέλος τῆς πάλης ποὺ διαρκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, οἱ παλαισταὶ μελλόνυμφοι, βγαίνουν κομματιασμένοι. Τὰ ροῦχα τους εἶνε κουρέλια καὶ τὰ σώματά τους γεμάτα πληγές.

Τέλος, ὅταν νικήσῃ ὁ ἄνδρας, φέρνει τὴν νικημένη σύζυγό του, πειά, εἰς τὴν σκηνή του ὡς γέρας.

Ποτὲ ὅμως, Νεοζηλανδὴ γυναίκα, δὲν πῆρε γιὰ σύζυγο, ἄνδρα τὸν ὁποῖον νίκησε στὴν πάλη.

***

Κ' ἔως ἐδῶ μέν, ὁ σύζυγος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἁρπάζῃ τὴν γυναῖκα του.

Στὴν Ἀρμενία ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Γιατὶ ἐκεῖ ὑποχρεοῦται ἡ κόρη νὰ ἀναγκάσῃ τὸν μελλόνυμφον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα.

Σὲ ἄλλους λαοὺς πάλιν, ὁ γαμβρὸς ἀγοράζει τὴν νύφην.

Αὐτὸ γίνεται στὴ Σιβηρία, στὴ Κίνα, τὸ Μαρόκο καὶ στὴ δική μας Θεσσαλία.

Συμβαίνει δὲ πολλὲς φορὲς ὁ ἀγοραστὴς γαμβρὸς νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν νύφη καὶ τὶς συμπεθεριὲς νὰ τὶς ἔχουν κάνει οἱ γονεῖς.

Σὲ ἄλλους δὲ λαοὺς ἡ τιμὴ τῆς νύφης αὐξάνει καὶ κατεβαίνει ἀναλόγως τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν φυσικῶν της χαρισμάτων.

Εἰς τὸ Μαυροβούνιον ὁ γαμπρὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ χρυσᾶ νομίσματα στοὺς πεθερούς του.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν δῶρα εἰς τὰ πεθερικὰ των μεταξωτὰ ὑφάσματα,τάπητες, μῦρα, ναργιλέδες κλπ.

***

Στὴν Περσία, ὑπάρχει τὸ ἔθιμο ὅταν ὁ γαμβρὸς πηγαίνει πρὸς συνάντησιν τῆς νύφης, νὰ τὴ χτυπάῃ μὲ ἕνα πορτοκάλλι, ὅσον τὸ δυνατὸν σκληρότερα.

***

Εἰς τὴ μεσημβρινὴ Γαλλίαν καὶ ἰδίως εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μασσαλίας ἡ κόρη διαλέγει τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θέλει αὐτή, καὶ ὄχι ὁ ἄντρας τὴν κόρη.

Ἡ ἐκλογὴ δὲ γίνεται τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται ἡ νύφη νὰ πιῇ κρασί, σὲ ἕνα γεῦμα ποὺ δίδεται ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον παρευρίσκονται ὅλοι οἱ νεοι τοῦ χωριοῦ.

Ἡ νύφη, ἀφοῦ πάρει τὸ κύπελλο, πίνει λίγο καὶ ἔπειτα τὸ ρέστο, τὸ προσφέρει σὲ ὁποιον νέον τῆς ἀρέσει. Κ' ἔτοι τελειώνει τὸ συνοικέσιο.

Τοῦτο ὅμως εἶνε ἕνα ἀρχαῖο ἔθιμο τῶν ἀποίκων τῆς Μασσαλίας Φωκαίων. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι,ὅταν ὁ Εὔξεινος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φωκαέων ἔφθασε εἰς τὸ μέρος ποὺ εἶνε σήμερα ἡ Μασσαλία, ἔγεινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν τότε βασιλέα τοῦ τόπου, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὸ κορίτσι του.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τοὺς Ἕλληνας τραπέζι.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς Φωκαίους συνεβούλευσε κρυφὰ τὴν Κύπρι — ἔτσι λέγαν τὴ βασιλοποῦλα — νὰ δώσῃ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ κρασιοῦ της εἰς τὸν Εὔξεινον ποὺ ἦταν ἀρχηγός τους.

Ἡ κόρη δέχτηκε κ' ἔτοι παρθῆκαν καὶ δημιούργησαν τοὺς σημερινοὺς Μασσαλιῶτες, τὴ... Μασσαλιώτιδα καὶ τὸν Μασσαλιώτικον... τοῦρρᾶ τὸ «μπουγιαμπές».

***

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὁ πατέρας ἀφοῦ ἔκανε θυσία στοὺς ἐφεστείους θεοὺς, ὡδήγοῦσε τὴ κόρη του εἰς τὸ περιστύλιο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου τὴν περίμενε ὁ ἐπίδοξος σύζυγος. Ἐκεῖ παρέδιδε τὴν κόρη του σ' αὐτὸν κι' ὁ γαμβρὸς τὴν ὡδηγοῦσε πειὰ στὸ σπίτι του συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἁρματοδρομοῦντας καὶ πεζοὺς συνομηλίκους του ἀνθοστεφανωμένους καὶ δαδοφοροῦντας.

***

Στὴν σύγχρονη Ἑλλάδα καὶ ἰδίως εἰς τὰς μεγαλουπόλεις οἱ νέοι τῶν κατωτέρων ἰδίως τάξεων γιωρίζουν τὴν νέαν εἰς τὸ ντάνσιγ ἢ στὸ χορωδιδασκαλεῖο.

Πέρνονται χωρὶς νὰ παραρωτήσουν τοὺς γονεῖς των.

Ψεντοκάνουν τὸ ἐκκλησιαστικὸ μυστήριο, τὸ ὁποῖον συγχρόνως εἰρωνεύονται καὶ πᾶνε εἰ. τὰ σπίτια τους.

Ἔτσι ὁ γάμος αὐτὸς χωρὶς εὐχή, χωρὶς σεβασμό, χωρὶς εὐλογία, χωρὶς ἐξέτασι, χωρὶς ἐμβάθυνσι, γίνεται γάμος δυστυχίας καὶ κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως.

Κ' ἡ Ἑλλὰς γεμ ζει παληανθρώπους.

*

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

Τὰ ὀστὰ τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ Δάντη Ἀλιγκέρι, εἶχαν ταφῆ, ὡς γνωστόν,σὲ κάποια ἐκκλησοῦλα τῆς Ραβέννας,ἡ ὁποία χτίστηκε τό1780. Τελευταίως ὅμως ἡ ἐκκλησοῦλα αὐτὴ κιδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ. Καὶ ὁ κ. Μουσολίνι ἔστειλε ἐπίτηδες ἕνα ἀρχιτέκτονα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξήτασε καὶ ἐγνωμάτευσε νὰ μεταφερθοῦν τὰ ὀστᾶ τοῦ ποιητοῦ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἡ ὁποία εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς Ραβέννας. Ὁ τάφος θὰ περιφραχθῇ εἰς ἀρκετὴν ἀκτίνα γύρω, θὰ ὀνομασθῇ δὲ ὁ χῶρος αὐτὸς «Ζώνη τῆς Σωτῆρος». Ἔτσι περιπίζει ἐκεῖ θὰ ὑποχρεοῦται ἀπὸ τοὺς φύλακας νὰ μὴν ὁμιλῇ. Ἐπίσης θὰ ὑπενθυμίζουν τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν στοὺς ἐπισκέπτας σχετικὴς πινακίδες, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε ἀνηρτημέναι εἰς διάφορα μέρη.